

Arrest

nr. 314 864 van 16 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malawische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2024 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Malawische nationaliteit te bezitten.

Op 15 mei 2020 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 maart 2023 en op 11 december 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 8 februari 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Malawische nationaliteit te beschikken en op 19 oktober 1989 geboren te zijn in Blantyre. U groeide op bij uw familie in Mulanje. Uw vader was een chieft in Mulanje en hij was getrouwd met drie vrouwen. Jullie waren ook een familie van landbouwers.

In 2006 huwde u met uw echtgenoot R., uw vader had u geruild voor een stuk grond en wat geld. Hij had al een andere vrouw. U kreeg samen met R. twee dochters, Ta. en Tr., geboren in 2008 en 2015. Nadat u bevallen was van Ta., veranderde het gedrag van uw echtgenoot. Hij mishandelde u, sloeg u, en kwam soms op de middag naar huis om te spioneren. Hij wilde ook niet dat Ta. naar school ging, ook al was het onderwijs gratis. Na een tijd begon u contraceptie te nemen omdat u geen ander kind meer wilde. Hij vond uw pillen, jullie hadden ruzie, en hij sloeg u en zei dat u moest stoppen met de contraceptie. Toen u zanger was van Tr., was er een gerucht dat R. een derde vrouw wilde nemen. U vertelde hem dat hij oud aan het worden was, en al niet voor u en uw kinderen kon zorgen. Hij begon u te slaan, u nam zijn T-shirt vast, en hij duwde u op de grond. U was hoogzwanger van Tr., u voelde pijn en begon te bloeden. Ta. belde uw moeder, en ze nam u in een taxi mee naar het ziekenhuis. U bent die dag bevallen, maar uw baarmoeder was beschadigd door de impact van de val. Ze hebben uw baarmoeder dan operatief moeten verwijderen.

Eind 2017 bent u naar Blantyre verhuisde, waar u verbleef bij een vriendin van u genaamd Re.. U vond geen job in Blantyre, u moest zich verstoppen voor R., en u besloot dat u Malawi moest verlaten. Re. had een vriend die een vrouw kende die mensen naar Europa stuurde. U nam contact op met die vrouw, die vertelde u dat u in een hotel zou werken. Ze werd A. genoemd, maar ze zou eigenlijk G.J. zijn, een lid van de politieke partij DPP die zetelt in het parlement. Ze regelde uw documenten. In februari 2020 hebt u Malawi verlaten en bent u naar Amsterdam gereisd. Twee mannen namen u mee vanop Schiphol naar een huis. U moest hun al uw documenten geven. Ze legden u uit dat u daar was om te werken in de prostitutie, u ging daar niet mee akkoord. Ze zeiden dat u 3000 euro moest geven aan hen, en dat als u zou weggaan, dat ze u zouden vermoorden. U werkte dan, soms 4 of 5 mannen per dag. U kreeg ook drugs en alcohol. Na vijf dagen vroeg u of u even buiten mocht gaan, en ze lieten u dat toe. U wandelde enkele meters van het huis en u ging meteen naar een taxi. U bent toen meteen naar België gekomen, en na enkele weken te verblijven bij een taxichauffeur die u hielp, hebt u op 15 mei 2020 een verzoek tot internationale bescherming gedaan.

In januari 2023 begint G. Re. aan te spreken om te weten te komen waar u was. In maart 2023 kreeg Re. een brief om naar de politie te gaan om vragen te beantwoorden. U vertelde dat ze al jullie gesprekken moest verwijderen van haar telefoon en dat ze niets over u mocht vertellen. G. zou aan uw vader en echtgenoot de informatie gegeven hebben over waar u was. Sindsdien zouden ze samenwerken om u te zoeken. Re. vertelde de politie dat u in Zuid-Afrika was. R. is dan de kinderen gaan ophalen in Zomba, hij vroeg aan uw zus om voor de kinderen te zorgen.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: (1) aanmeldformulier ter registratie Comensha, (2) een schoolattest (3) geboorteakte van uw dochter Ta. (4) geboorteakte van uw dochter Tr. (5) foto's van uw kinderen (6) bevestiging van afspraak en een verslag van een gynaecologisch consult bij dokter E.C. (dd. 23/03/2023) (7) attest omwille van ziekte (8) een attest van Exil (somato-psychopedagoge L.M.D.L. dd. 21/04/2023) (9) feedback psychologe (dd.11/07/2023) (10) een e-mail van PAG-ASA (11) een attest van Exil (dd. 6/12/2023 somato-psychopedagoge L.M.D.L.) (12) artikels die te maken hebben met huiselijk geweld in Malawi en (13) opmerkingen naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud van 11/12/2023.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt immers dat u het slachtoffer bent van mensensmokkel en seksuele uitbuiting, en dat u in België psychologische behandeling krijgt. U zou ook een hysterectomie hebben gehad in uw land van herkomst, en u vindt het bijzonder moeilijk om hierover te praten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u in het kader van beide persoonlijke onderhouds bij aanvang van het interview bevraagd over de psychologische begeleiding die u krijgt. Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud legde u uit dat u vroeger naar een psycholoog ging omdat u depressief was en u iemand wilde om mee te spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20/03/2023 p. 4, later NPO1). U had nog geen rapport van uw psychologe, maar u zou dat later nog neerleggen. U voelde zich nerveus, maar u voelde zich wel alsof u zich zou kunnen uitdrukken en gehoord kon worden, u werd nogmaals benadrukt dat u altijd om een pauze kon vragen (NPO1 p. 4). Terwijl u verklaringen aflegde over de traumatische geboorte van uw tweede dochter, en het feit dat u een hysterectomie hebt moeten ondergaan, werd u overmand door emoties. Nadat u een pauze nam, werd er besloten dat u even alleen wilde zijn en dat u wilde stoppen en eerst uw begeleiding met een psycholoog wilde verder zetten (NPO1 p. 15). Het interview werd op dat moment beëindigd.

Het CGVS nodigde u uit voor een tweede persoonlijk onderhoud op 05/06/2023, en ontving in aanloop naar het interview via uw advocaat de informatie dat het volgens uw psycholoog (Somato-Psychopedagoge L.M.D.L.) wenselijk is om het persoonlijk onderhoud nog even uit te stellen omdat u nog niet klaar was om te vertellen over wat u meemaakte.

Het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 11/12/2023. U werd bij aanvang weer bevraagd over uw psychologische toestand en hoe u zich voelde die dag (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/12/2023

p. 4, later NPO2). U legde uit dat u nog psychologische begeleiding krijgt, en dat u wel wilde proberen om het interview te doen. U wilde het niet uitstellen en er over kunnen spreken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u een aantal keren emotioneel, en er werd aandacht besteed om te voorkomen dat u terug op het breekpunt zou komen dat u bereikt had in het eerste persoonlijk onderhoud. U hebt een aantal keer het lokaal verlaten wanneer u het even moeilijk kreeg, en u werd ook telkens de mogelijkheid geboden voor een langere pauze. U werd uitgelegd dat u enkel vragen werden gesteld die van belang waren voor uw verzoek tot internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van het huiselijke geweld dat u ervaren hebt vanwege uw echtgenoot. Het CGVS wijst ten eerste al op de tegenstrijdigheden in uw verblijfsplaatsen. In 2020 hebt u bij de DVZ verklaard dat u geboren bent in Blantyre, en dat u in Blantyre, nabij Mtukwa, woonde tot aan uw vertrek op 14/03/2020 (verklaring DVZ vraag 5 en vraag 10). In uw verklaringen voor het CGVS legde u uit dat u geboren was in Blantyre, maar opgroeide in Mulanje het dorp van uw familie (NPO 1 p. 5). U woonde in Mulanje tot 2017, en dan bent u nog tot in februari 2020 in Blantyre gaan wonen. Blantyre en Mulanje liggen nog op ongeveer een uur rijden van elkaar, dus het is niet zo dat je deze twee plaatsen als dezelfde plaats kan beschouwen ((zie administratief dossier). Bij DVZ verklaarde u ook dat uw kinderen geboren zijn in Blantyre, hoewel u toen in Mulanje zou hebben gewoond, in Blantyre verblijven, en dat ook R.K. in Blantyre woonde (verklaring DVZ vraag 16). Voor het CGVS verklaarde u echter dus dat u met R. in Mulanje woonde, en dat dat zijn verblijfsplaats is (NPO1 p. 6). U had deze tegenstrijdigheden al aangekaart bij de vragenlijst bij DVZ, u had dan afgeleid dat er een aantal vergissingen zijn gebeurd in het vorige interview. U gaf echter geen verklaring voor deze zogenaamde vergissingen.

U zou als jonge vrouw uitgehuwelijkt zijn door uw vader aan R., in 2006, in ruil voor een stuk grond (NPO1 p. 9 en p. 13). Jullie huwelijk zou onderling geregeld zijn, en er vond een kleine ceremonie plaats in 2006, waarbij enkele personen van zijn kant en van uw kant aanwezig waren (NPO2 p. 18). U verklaarde nooit bruidskledij te hebben gehad, enkel een gewoon traditioneel kleed, en ook later was er geen grotere huwelijksceremonie. Nergens tijdens uw verklaringen hebt u iets verteld over eventuele extra of andere huwelijksceremonies die [in 2012] zouden hebben plaatsgevonden. Echter vond het CGVS wel foto's van uw bruiloft (bridal shower) en van uw huwelijk op Facebook. Een man, genaamd P.M.M., plaatste deze foto's op 24/9/2012 en op 30/09/2012 op zijn Facebookpagina. Nadat u het initieel ontkende dat deze man uw broer was, en nadat u niet wilde bevestigen wat er afgebeeld was op de huwelijksfoto's, en bij confrontatie, wilde u dan toch toegeven dat de bevindingen van het CGVS correct zijn (NPO2 p. 22-23). De foto's zijn geplaatst door uw broer op Facebook, en het is uw huwelijk dat werd afgebeeld (NPO2 p. 23). U hebt dus niet naar waarheid verteld wat de eigenlijke omstandigheden waren van uw huwelijk met de man genaamd R.. U verklaarde vervolgens dat u bang was om dit te vertellen maar u legde echter niet uit wat het dan maakte waar u bang van was, en waarom u niet zou kunnen hebben uitgelegd wat er effectief gebeurd was (NPO2 p. 24). Via uw advocaat liet u dan weten dat u zich schaamde dat u voor al uw vrienden en familie, in een witte jurk in het huwelijk bent getreden met de man die u al jaren slecht behandelde. U wilde er niet over praten om er niet opnieuw aan te moeten denken. Middels het schrijven van uw advocaat geeft u aan in 2006 traditioneel te zijn gehuwd en dat in 2012 een 'white wedding' plaatsvond. Anderzijds hebt u wel over uw 'eigenlijke' huwelijk in 2006 gesproken en ontkende u in eerste instantie de persoon die de foto's deelde, te kennen. Van u als verzoeker tot internationale bescherming kan wel verwacht worden dat u bij aanvang van uw procedure naar waarheid verklaringen aflegt. Het feit dat u zich zou schamen voor dit huwelijk, ontslaat u niet van deze verplichting. Nergens verduidelijkt u verder waarom er zes jaar na uw beweerdelijke huwelijk in 2006, nog eens een nieuwe huwelijksceremonie zou hebben plaatsgevonden (NPO2 p. 24). Dit is des te opmerkelijk omdat er ook een bridal shower plaatsvond, een typische viering voor een aanstaande bruid in aanloop van haar bruiloft. Uit bovenstaande bevindingen dient te worden geconcludeerd dat u niet de waarheid heeft gesproken betreffende de omstandigheden van uw huwelijk. Het dient bovendien opgemerkt dat het tot de verbeelding spreekt dat indien u zes jaar eerder al traditioneel zou zijn gehuwd, u zes jaar later nog een bridal shower en uitgebreide bruiloft zou hebben.

Op basis van uw trouwfoto's acht het CGVS het ook weinig aannemelijk dat R. echt de leeftijd heeft die u verklaarde. U legde uit dat u niet weet wanneer R. geboren was, maar dat hij ongeveer 49 jaar oud was toen jullie trouwden in 2006 (NPO2 p. 18). Dat maakt dat hij ongeveer 55 jaar oud moet geweest op de trouwfoto's die in 2012 op Facebook werden geplaatst. De persoon die afgebeeld is op de foto's, lijkt wel betrekkelijk jonger dan deze leeftijd. Daarenboven had u in uw verklaringen voor DVZ in juni 2020 verklaard dat R. toen 50 jaar oud was (verklaring DVZ vraag 16). Indien hij in 2006 echt 49 jaar oud was, dan zou hij in 2020 wel al 63 jaar oud zijn, en niet 50. In de trouwfoto's werd ook een profiel getagd met de naam R.N., wat vermoedelijk verwijst naar R., uw echtgenoot. De persoon die afgebeeld is op het profiel van R.N. valt ook bezwaarlijk binnen de leeftijdscategorie van 50+ of 60+. Op zijn profiel staat ook dat hij in Johannesburg, Zuid-Afrika woont. **Hoewel het CGVS erkent dat er voorzichtig moet omgegaan worden met informatie**

die op Facebook geplaatst wordt, stelt het wel vast dat al deze elementen er op wijzen dat u niet naar waarheid vertelde over uw echtgenoot en het vermeende gedwongen karakter van uw huwelijk met hem.

Vervolgens wijst het CGVS op het feit dat u ook nog in staat was om drie jaar in Blantyre te wonen zonder dat u problemen had met uw echtgenoot. (NPO2 p. 5) Na uw traumatische bevalling van Tr. in 2015, leefde u in angst, en dacht u dat hij u op een dag misschien zelfs zou vermoorden (NPO2 p. 21). U hebt dan met uw kinderen een bus genomen en u bent naar Blantyre gegaan, waar u ging wonen bij uw vriendin Re.. Gevraagd naar uw tijd in Blantyre, legde u uit dat u daar woonde met Re., en dat u schrik had om naar buiten te gaan (NPO2 p. 22). U zou hem ook niet bij de politie kunnen rapporteren, want dan zou u niet beschermd worden. Het CGVS wijst er anderzijds wel op, dat u sinds uw vertrek uit Mulanje niet meer met uw echtgenoot hebt gesproken. Hoewel hij u beweerdelijk actief zou zoeken, bent u er wel in geslaagd om al die tijd zonder problemen in Blantyre te verblijven. Ook het feit dat u al die tijd niet naar de politie bent gegaan, is een tegenindicatie voor de vrees die u beweerdelijk koestert ten aanzien van uw echtgenoot. U legde uit dat er bij de politie specifieke victim support units zijn die vrouwen ondersteunen (NPO2 p. 22). Het CGVS vond ook informatie over die Victim Support Units, die focussen op gender gerelateerd geweld, geweld op kinderen, etc. U beweert echter dat deze units niet helpen, en dat ze de vrouw gewoon terug naar hetzelfde huis sturen met haar man. U zou veel vrouwen zo gezien hebben, en artikels hierover gelezen hebben (NPO2 p. 22). U legde in het kader van uw verzoek een aantal artikels neer van zaken van huiselijk geweld en gender-gerelateerd geweld. Uit deze artikels blijkt dat gender-gerelateerd geweld een probleem is in Malawi, maar er wordt ook wel meermaals vermelding gedaan van acties van de polities. De politie arresteerde meneer Gw. voor geweld tegen zijn vrouw (Breaking news: Police in Phalombe government arrests J.Gw. for injuring his wife), ook advocaat A.S. werd gearresteerd door de politie om die reden (Lawyer A.S. in wife battering saga). H.M. was door het Linglowe High Court veroordeeld tot 14 jaar gevangenisstraf met dwangarbeid voor het grove geweld dat hij pleegde op zijn vrouw. Het CGVS wilt zeker niet de ernst van gender-gerelateerd geweld in Malawi relativeren, maar de artikels die u zelf neerlegde, tonen ook wel aan dat de politie overgaat tot arrestatie en vervolging van de daders. Uw blote bewering dat de politie niets zou doen, wordt dus niet gestaafd aan de hand van de documenten die u zelf neerlegde. Het CGVS voegt hieromtrent ook nog zelf landeninformatie toe. Zo is er in Mulanje een modern Victim Support Unit gebouwd aan het politiekantoor. Dergelijke support support units bieden counselling aan slachtoffers van gender-gerelateerd geweld, verwijzen door naar andere stakeholders, geven advies aan daders van geweld, etc.

Malawi heeft bovendien wetgeving gerelateerd aan gender-gerelateerd geweld: Prevention of Domestic Violence Act, Gender Equality Act, National Gender Policy en het National Action Plan to Combat Gender-Based Violence in Malawi (2014-2020) (Afrobarometer 2021/2022). De focus van het National Action Plan lag op de vijf pijlers: (1) preventie van gender-gerelateerd geweld door de diepere oorzaken aan te pakken en de transformatie van schadelijke sociale normen te bevorderen, (2) bevordering van een systeem dat vroegtijdig geweld identificeert en dus de impact en voortzetting ervan vermindert, (3) creatie van een effectief responsmechanisme ter ondersteuning van de slachtoffers van gender-gerelateerd geweld, (4) coördinatie, implementatie en duurzame financiering van de NAP en (5) Onderzoek, dataverzameling, monitoring en evaluatie. Met een dergelijk actieplan toont de Malawische overheid ook aan dat ze actief bezig zijn met een aanpak van gender-gerelateerd geweld.

Waar de bescherming van de overheid in Malawi niet absoluut is, geen enkele overheid biedt absolute bescherming, is het ook niet dienstig om louter te verklaren dat de politie u niet zou helpen, zonder dat u getracht hebt om beroep te doen op de bescherming van de politie. De vaststelling dat u niet naar de politie bent gegaan, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw echtgenoot.

Tot slot blijkt uit uw verklaringen ook nog dat u ook niet bijzonder gehaast was om uiteindelijk Blantyre te verlaten. U zou A., de smokkelaarster, al in 2018 gesproken hebben en ze zou u aangeboden hebben om naar Dubai te gaan. Omdat u uw kinderen moest achterlaten, besloot u dan toch maar niet om in te gaan op het aanbod om naar Dubai te gaan (NPO2 p. 8). Ook u schatte uw vrees dan ook niet zo acuut en ernstig in dat u de eerste kans greep die u kreeg om het land te verlaten. U bleef echter nog twee jaar langer in Malawi wonen.

U legde twee kopieën van geboortecertificaten neer van uw kinderen Ta. en Tr., waaruit moet blijken dat ze geboren zijn in 2008 en 2015, en dat R.K. hun vader is. Het CGVS merkt ten eerste op dat het niet betwist dat u getrouwd was met R., of dat hij de vader zou zijn van uw kinderen, maar wel de beweerde context en omstandigheden van uw huwelijk. Doordat uw dochter geboren is in 2008, toont u nog niet aan dat u in 2005-2006 gedwongen werd om in het huwelijk te treden met R., , noch bevat het neergelegde document enige informatie betreffende de omstandigheden van uw getrouwd leven. Het feit dat het om fotokopieën gaat, laat het CGVS ook niet toe om de authenticiteit van de documenten na te gaan, fotokopieën zijn immers gemakkelijker te vervalsen. Het CGVS stelt ook vast dat de geboortes van uw dochters schijnbaar pas op 6/2/2020 werden geregistreerd in het register, en niet nadat ze geboren zijn. Ook dit doet vragen rijzen bij de validiteit van deze documenten. Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt ook dat (bureaucratische) corruptie een probleem is in de overheidsinstellingen in Malawi, en hier wordt ook rekening mee gehouden in de beoordeling van de validiteit van de door u neergelegde geboortecertificaten.

U toonde niet aan dat u Malawi hebt verlaten omwille van een gegronde vrees ten aanzien van uw echtgenoot, noch dat u een gegronde vrees hiervoor hebt bij terugkeer naar Malawi.

Bij terugkeer naar Malawi haalde u ook een vrees aan ten aanzien van de personen die u naar Nederland zouden hebben gebracht. U vreest dat G. u misschien zou laten opsluiten in de gevangenis, en dat u gefolterd zou worden.

U gaf wel een andere invulling aan deze vrees in uw verklaringen voor de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u dat de mensenhandelaars vreest omdat ze u het zwijgen willen opleggen als u terugkeert. U weet nu immers welke 'jobs' er wachten in Europa, wat ze doen (vragenlijst). Nergens legde u hier een link met eventuele politieke profielen, maar bij het CGVS verklaarde u dan plots dat G. u zou laten opsluiten en folteren in de gevangenis, of zelfs zou laten vermoorden door de politie (NPO2 p. 16). U zou immers 'bewijzen' hebben die haar carrière beschadigen.

Voor het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat de vrouw die u naar Europa bracht A. genaamd was (NPO2 p. 8). U verklaarde dat u haar echte naam niet kent, en dat u haar wel kon aanwijzen als u een foto van haar zou zien. U gevraagd om te beschrijven wat u weet over mevrouw A., legde u dan uiteindelijk uit dat het enige wat u over haar weet, is dat ze politiek actief is (NPO2 p. 9). U wist niet waar ze woont, en nadat u dat verklaarde vroeg u om een pauze om naar het toilet te gaan. Uw advocaat vroeg de protection officer vervolgens om u nogmaals te wijzen op de vertrouwelijkheid van het dossier. U gaf dan een uitleg over hoe u een documentaire zag op Netflix over mensenhandel, en dat slachtoffers van mensenhandel terug gedeporteerd werden naar Nigeria (NPO2 p. 9). U stuurde er dus op aan dat u om die reden de identiteit van de mensenhandelaar niet zou willen onthullen. U werd tot twee maal toe gewezen op de vertrouwelijkheid van de procedure, en het feit dat deze informatie niet wordt doorgegeven aan mensen van uw land van herkomst. Uiteindelijk legde u uit dat het G.J. is die uw reis geregeld heeft, die tevens actief is in de politiek binnen de partij DPP (NPO2 p. 10). Het CGVS merkt op dat u nooit eerder in uw verklaringen hebt vermeld dat de persoon die u naar Europa bracht, een politieke functie had.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat de omstandigheden die u beschrijft met betrekking tot uw vertrek niet aannemelijk zijn. G.J. zou alles geregeld hebben met betrekking tot uw vertrek: uw paspoort, uw visum, etc. U moest niets doen, echt niets doen (NPO2 p. 7). U verklaart het paspoort in 2019 te hebben verkregen en gevraagd wat u heeft moeten doen, geeft u aan enkel uw geboortecertificaat te hebben moeten geven en dat ze het gewoon bracht (NPO1 p.12). Uit uw visumgegevens blijkt echter wel dat uw paspoort was afgegeven op 04/01/2017 te Malawi. U verklaarde dat u eind 2017 naar Blantyre verhuisde, wat dus betekent dat uw paspoort al was afgegeven op het moment dat u beweerdelijk nog in Mulanje verbleef, waardoor kan worden aangenomen dat u reeds in 2017 een eigen paspoort had, waarmee het visum werd aangevraagd. Bijgevolg is het dan ook niet geloofwaardig dat G. zogenaamd uw paspoort voor u geregeld zou hebben. Daarenboven bent u met een Nederlands Schengenvisum gereisd, dat verwerkt is door de Noorse ambassade in Pretoria. Visumaanvragen verlopen via het VFS kantoor in Lilongwe, waarna de Noorse ambassade in Pretoria deze behandelt. Het VFS kantoor heeft als regel dat u zelf ter plaatse gaat voor uw afspraak, en dat u niemand in de plaats mag sturen. Ook uw biometrische gegevens worden genomen. Ook dit deel van uw reis kan dus niet enkel door G. worden geregeld, u moet hierbij ook betrokken zijn. Dat u verklaart dat u echt niets moest doen, is niet geloofwaardig. U maakt bijgevolg de omstandigheden van uw vertrek uit Malawi niet aannemelijk, waardoor ook de geloofwaardigheid van de geopperde problemen met G.J. op de helling komt te staan.

U beweert dat u beloofd was om in een hotel te komen werken in Europa (waar u bij DVZ nog verklaarde dat u als opdienster zou werken (verklaring DVZ vraag 29)), maar u zou dan nooit concreet uitgelegd hebben gekregen waar u zou werken. Er zou niet gespecificeerd zijn waar u zou werken, in welk hotel, of hoeveel u zou verdienen (NPO2 p. 9). Nog merkwaardiger zou u zelfs niet naar deze informatie gevraagd hebben. U legde uit dat u gewoon naar buiten wilde gaan, naar ergens anders, en dat u wanhopig was. Het CGVS wijst er hieromtrent op dat u ondertussen al 3 jaar in Blantyre zou hebben gewoond, en u dus duidelijk ook niet de grootste haast had om daar te vertrekken. Bovendien had u in 2018 nog het weloverwogen besluit genomen om niet naar Dubai te reizen. Dat u niet meer voorzichtigheid aan de man zou hebben gebracht bij uw effectieve vertrek in 2020 is dus weinig aannemelijk. U beweerde ook dat u niet zou hebben geweten dat vrouwen naar Europa werden gelokt om in de prostitutie te werken, omdat u in Malawi niet erg actief was op sociale media, en een gelimiteerd persoon zou zijn. Het CGVS onderstreept dat u de laatste drie jaren voor uw vertrek wel in de tweede grootste stad van Malawi verbleef. U bent er toch ook in geslaagd om al die tijd daar te overleven, en zogenaamd onder te duiken. Het is niet dienstig om dan aan te halen dat u een zogenaamd gelimiteerd persoon was (NPO2 p. 17).

Ten derde merkt het CGVS op dat u voor de DVZ had verklaard dat u door een man, 'The Man' was opgepikt op de luchthaven in Nederland (verklaring DVZ vraag 35), waar u voor het CGVS verklaarde dat er twee mannen u op de luchthaven oppakten en u meenamen naar een appartement (NPO2 p. 11). U herhaalde de verklaring van een enkelvoudige 'The man' niet meer, maar bleef er bij dat er altijd de twee mannen waren die u hadden meegenomen. Ook over de omstandigheden van uw verblijf kon u maar weinig verklaren. Zo weet u niets over de andere vrouwen die ook aanwezig zouden zijn geweest in het appartement (NPO2 p. 13). Waar u voor de DVZ nog had verklaard dat u gevlucht was uit Amsterdam (vragenlijst), kon u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, in tegenstelling tot het eerste persoonlijk onderhoud, niet vertellen waar u naar werd meegenomen in Nederland, of in welke stad het appartement gelegen was (NPO1

p. 7 en NPO2 p. 11-12). U zou de plek ook gewoon verlaten hebben door op een ochtend de deur uit te wandelen. Hoewel u al meermaals zou hebben aangegeven daar niet te hebben willen zijn en het werk niet te hebben willen doen, zou u het huis toch hebben mogen verlaten om buiten een wandeling te doen. Uw verklaringen hierover zijn ook niet eensluidend. Het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u te hebben gevraagd of u naar buiten mocht gaan voor een wandeling, waar u toestemming voor kreeg. Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u naar buiten te zijn gewandeld terwijl de mannen aan het slapen waren (NPO1 en NPO2 p.13). Waar u voor de DVZ nog verklaarde dat u na aankomst in België, twee weken sliep aan het Louizaplein in Brussel alvorens u een verzoek tot internationale bescherming kon doen (verklaring DVZ vraag 31), verklaarde u voor het CGVS dat u een hele tijd in Charleroi in het huis van een taxichauffeur verbleven had (NPO2 p. 14). Ook op het vlak van de omstandigheden van uw vlucht uit Nederland naar België, legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Wanneer er gekeken wordt naar de zogenaamde problemen die u zou hebben bij terugkeer naar Malawi omwille van A./G., oordeelt het CGVS dat ook deze niet geloofwaardig zijn. U legde uit dat G. nog met uw vriendin Re. sprak, ze zou vriendelijk tegen haar doen om te horen waar u was. Re. zou dan aan haar vertellen dat ze niets gehoord had van u (NPO II p. 16). U legde uit dat dit begon in januari van 2023, wat dus ook al drie jaar is na uw vertrek uit Nederland. Bovendien had u bij de DVZ in april 2021 het volgende verklaard: "Ik ben gevlucht uit Amsterdam. De vrouw die we Mama noemden kreeg de informatie dat ik weg was. Ze vond Re. en bedreigde haar en mijn kinderen zodat Re. haar informatie zou geven over mij." U kan niet enerzijds beweren dat Re. al in 2021 bedreigd werd door G., en dan anderzijds beweren dat G. Re. voor het eerst benaderde, op vriendelijke wijze, in januari 2023. Dit is volstrekt tegenstrijdig op vlak van zowel de tijdslijn van de gebeurtenissen als ook de manier waarop Re. benaderd werd. Als G. dan effectief ook pas in 2023 u zou beginnen zoeken zijn bij Re., is dat verder ook enorm laat na uw ontsnapping van haar medewerkers in Nederland. U werd gewezen op het feit dat u initieel verklaarde dat Re. bedreigd werd, en toen verklaarde u plots dat G. haar eerst schrik aanjoeg en daarna misschien haar aanpak veranderde (NPO2 p. 17). Het CGVS ziet dit eerder als een aanpassing van uw verklaringen naargelang de confrontatie, dan een echte verduidelijking van een duidelijke tegenstrijdigheid. Daarenboven is er nog steeds de tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum van die eerste contacten/bedreigingen.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, heeft het CGVS de geboorteaktes en de artikels al supra besproken. Uw schoolattest betreft een element dat niet ter discussie staat in deze beslissing, net zoals de foto's van uw kinderen.

Uit de medische documenten blijkt dat u een hysterectomie hebt ondergaan ten gevolge van een postpartum complicatie. Nergens uit de door u neergelegde documenten blijkt dat deze postpartum complicatie veroorzaakt werd door een daad van geweld, noch dat deze veroorzaakt werd door uw echtgenoot R.. Er kan dan ook niet gesteld worden dat dit aantoonde dat u in uw land van herkomst het slachtoffer was van huiselijk geweld. Wat betreft de medische problemen die u eventueel zou ondervinden, dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde diensten, op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U legde ook de attesten van somato-psyhopedagoge L.M.D.L. neer. Mevrouw de L. ziet u vanuit haar functie als psychotherapeute, en is geen psychologe of arts als beroep. De attesten die u van haar neerlegt, worden dan ook bekeken vanuit het opzicht dat ze u ziet als psychotherapeute. Er werd geen diagnose gesteld door een arts of psychiater. Uw psychotherapeute stelde vast dat u van tijd tot tijd symptomen hebt van post-traumatische stress stoornis. In de attesten wordt nergens verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid, of waaruit blijkt dat u bijvoorbeeld zou beschikken over geheugenproblemen. De attesten bevatten ook geen informatie over hoe bepaalde symptomen zich zouden manifesteren en de invloed die deze kunnen hebben op het feit of u al dan niet ten volle kan deelnemen aan de procedure. In het attest van 21/04/2023 wordt geopperd dat u lijdt aan traumatische dissociatie. Uit de manier van verwoording blijkt wel dat het hier gaat over een hypothese en wordt niet verduidelijkt op welke onderzoeken en vaststellingen dit gebaseerd is. Op basis van uw verklaringen en de attesten werden wel verdere bijzondere maatregelen genomen om het persoonlijk onderhoud goed te laten verlopen, zoals supra gemotiveerd. Het attest van 6/12/2023 verwijst ook naar de omstandigheden van gedwongen huwelijk, de hysterectomie, en de omstandigheden waarin u naar Europa kwam. Een hulpverlener doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog of psychotherapeut, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

U legde ook communicatie met Comensha en PAG-ASA neer waaruit blijkt dat u met deze instanties contact opnam. Uit deze attesten blijkt verder niet wat de exacte omstandigheden waren waarin u naar Nederland en België kwam, en wat u hieromtrent zou vrezen bij terugkeer naar Malawi.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 05/01/2024. Er werden, met uitzondering van de toevoeging betreffende uw huwelijk in 2012 (zie supra), echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 15 mei 2024 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikel 1, 2" van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 "en volgende" en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en

terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“2. *Geboorteakte's*

3. *Medische attesten*

4. *Info huwelijks tradities in Malawi*

5. *Artikels over mensensmokkelaar van verzoekster*”.

4. De nota met opmerkingen en de aanvullende nota

4.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij een kopie van haar huwelijksakte toevoegt.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde

elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

8.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde*

verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

8.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: “Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de neergelegde attesten blijkt immers dat u het slachtoffer bent van mensensmokkel en seksuele uitbuiting, en dat u in België psychologische behandeling krijgt. U zou ook een hysterectomie hebben gehad in uw land van herkomst, en u vindt het bijzonder moeilijk om hierover te praten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u in het kader van beide persoonlijke onderhouds bij aanvang van het interview bevraagd over de psychologische begeleiding die u krijgt. Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud legde u uit dat u vroeger naar een psycholoog ging omdat u depressief was en u iemand wilde om mee te spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20/03/2023 p. 4, later NPO1). U had nog geen rapport van uw psychologe, maar u zou dat later nog neerleggen. U voelde zich nerveus, maar u voelde zich wel alsof u zich zou kunnen uitdrukken en gehoord kon worden, u werd nogmaals benadrukt dat u altijd om een pauze kon vragen (NPO1 p. 4). Terwijl u verklaringen aflegde over de traumatische geboorte van uw tweede dochter, en het feit dat u een hysterectomie hebt moeten ondergaan, werd u overmand door emoties. Nadat u een pauze nam, werd er besloten dat u even alleen wilde zijn en dat u wilde stoppen en eerst uw begeleiding met een psycholoog wilde verder zetten (NPO1 p. 15). Het interview werd op dat moment beëindigd.

Het CGVS nodigde u uit voor een tweede persoonlijk onderhoud op 05/06/2023, en ontving in aanloop naar het interview via uw advocaat de informatie dat het volgens uw psycholoog (Somato-Psychopedagoge L.M.D.L.) wenselijk is om het persoonlijk onderhoud nog even uit te stellen omdat u nog niet klaar was om te vertellen over wat u meemaakte.

Het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 11/12/2023. U werd bij aanvang weer bevraagd over uw psychologische toestand en hoe u zich voelde die dag (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/12/2023 p. 4, later NPO2). U legde uit dat u nog psychologische begeleiding krijgt, en dat u wel wilde proberen om het interview te doen. U wilde het niet uitstellen en er over kunnen spreken.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u een aantal keren emotioneel, en er werd aandacht besteed om te voorkomen dat u terug op het breekpunt zou komen dat u bereikt had in het eerste persoonlijk onderhoud. U hebt een aantal keer het lokaal verlaten wanneer u het even moeilijk kreeg, en u werd ook telkens de mogelijkheid geboden voor een langere pauze. U werd uitgelegd dat u enkel vragen werden gesteld die van belang waren voor uw verzoek tot internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoekster niet op dienstige wijze betwist. Waar verzoekster betoogt dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening werd gehouden met haar psychische problemen en het trauma waarvan zij het slachtoffer werd, dient erop gewezen dat het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing wordt besloten om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren op zich niet betekent dat geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar mentale gezondheidstoestand. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gewezen op tegenstrijdigheden, onvolledigheden en vaagheden in verzoeksters verklaringen, dient vastgesteld dat, ondanks de vermelding van geheugen- en concentratieproblemen, nergens uit de door verzoekster bijgebrachte attesten inzake haar mentale gezondheidstoestand (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3) wordt gesteld dat verzoekster niet in staat zou kunnen worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen inzake haar vluchtrelaas. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster moeilijkheden kan ondervinden om te praten over de traumatische gebeurtenissen die zij stelt te hebben meegemaakt, blijkt niet dat verzoekster niet in staat zou zijn om hierover verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, weze het in haar eigen bewoordingen en op haar eigen tempo. Verzoeksters eerste persoonlijk onderhoud werd bovendien stopgezet toen bleek dat zij omwille van haar emoties niet langer in staat bleek om dit onderhoud verder te zetten. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek verzoekster wel degelijk in staat om, mits het nemen van pauzes en de mogelijkheid om het gehoorlokaal te verlaten, verklaringen af te leggen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster laat bovendien na om in haar verzoekschrift concreet te duiden welke bijkomende steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens haar nog noodzakelijk zouden zijn geweest. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in deze stand van zaken op zich niet wordt getwijfeld aan de expertise van verzoeksters psychotherapeut en de gegevens die deze in de voorgelegde attesten heeft opgenomen.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. Verzoekster verklaart Malawi te zijn ontvlucht omdat zij slachtoffer was van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot. Tevens vreest zij de personen die haar hielpen om naar Europa te komen. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

9.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeksters aanvankelijke verklaringen over haar gedwongen huwelijk met R. niet verzoenbaar zijn met de foto's van haar huwelijksceremonie op Facebook, hetgeen afbreuk doet aan haar verklaringen over de omstandigheden waarin zij met R. huwde:

“U zou als jonge vrouw uitgehuwelijkt zijn door uw vader aan R., in 2006, in ruil voor een stuk grond (NPO1 p. 9 en p. 13). Jullie huwelijk zou onderling geregeld zijn, en er vond een kleine ceremonie plaats in 2006, waarbij enkele personen van zijn kant en van uw kant aanwezig waren (NPO2 p. 18). U verklaarde nooit bruidskledij te hebben gehad, enkel een gewoon traditioneel kleed, en ook later was er geen grotere huwelijksceremonie. Nergens tijdens uw verklaringen hebt u iets verteld over eventuele extra of andere huwelijksceremonies die [in 2012] zouden hebben plaatsgevonden. Echter vond het CGVS wel foto's van uw bruidsviering (bridal shower) en van uw huwelijk op Facebook. Een man, genaamd P.M.M., plaatste deze foto's op 24/9/2012 en op 30/09/2012 op zijn Facebookpagina. Nadat u het initieel ontkende dat deze man uw broer was, en nadat u niet wilde bevestigen wat er afgebeeld was op de huwelijksfoto's, en bij confrontatie, wilde u dan toch toegeven dat de bevindingen van het CGVS correct zijn (NPO2 p. 22-23). De foto's zijn geplaatst door uw broer op Facebook, en het is uw huwelijk dat werd afgebeeld (NPO2 p. 23). U hebt dus niet naar waarheid verteld wat de eigenlijke omstandigheden waren van uw huwelijk met de man genaamd R.. U verklaarde vervolgens dat u bang was om dit te vertellen maar u legde echter niet uit wat het dan maakte waar u bang van was, en waarom u niet zou kunnen hebben uitgelegd wat er effectief gebeurd was (NPO2 p. 24). Via uw advocaat liet u dan weten dat u zich schaamde dat u voor al uw vrienden en familie, in een witte jurk in het huwelijk bent getreden met de man die u al jaren slecht behandelde. U wilde er niet over praten om er niet opnieuw aan te moeten denken. Middels het schrijven van uw advocaat geeft u aan in 2006 traditioneel te zijn gehuwd en dat in 2012 een 'white wedding' plaatsvond. Anderzijds hebt u wel over uw 'eigenlijke' huwelijk in 2006 gesproken en ontkende u in eerste instantie de persoon die de foto's deelde, te kennen. Van u als verzoeker tot internationale bescherming kan wel verwacht worden dat u bij aanvang van uw procedure naar waarheid verklaringen aflegt. Het feit dat u zich zou schamen voor dit huwelijk, ontslaat u niet van deze verplichting. Nergens verduidelijkte u verder waarom er zes jaar na uw beweerdelijke huwelijk in 2006, nog eens een nieuwe huwelijksceremonie zou hebben plaatsgevonden (NPO2 p. 24). Dit is des te opmerkelijk omdat er ook een bridal shower plaatsvond, een typische viering voor een aanstaande bruid in aanloop van haar bruiloft. Uit bovenstaande bevindingen dient te worden geconcludeerd dat u niet de waarheid heeft gesproken betreffende de omstandigheden van uw huwelijk. Het dient bovendien opgemerkt dat het tot de verbeelding spreekt dat indien u zes jaar eerder al traditioneel zou zijn gehuwd, u zes jaar later nog een bridal shower en uitgebreide bruiloft zou hebben.”;

(ii) verzoekster gedurende drie jaar in Blantyre woonde zonder dat zij daar daadwerkelijk problemen ondervond met haar echtgenoot en zonder dat zij de hulp van haar nationale autoriteiten trachtte in te roepen, hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat deze autoriteiten wel degelijk hulp trachten te bieden in geval van gender-gerelateerd geweld:

“Vervolgens wijst het CGVS op het feit dat u ook nog in staat was om drie jaar in Blantyre te wonen zonder dat u problemen had met uw echtgenoot. (NPO2 p. 5) Na uw traumatische bevalling van Tr. in 2015, leefde u in angst, en dacht u dat hij u op een dag misschien zelfs zou vermoorden (NPO2 p. 21). U hebt dan met uw kinderen een bus genomen en u bent naar Blantyre gegaan, waar u ging wonen bij uw vriendin Re.. Gevraagd naar uw tijd in Blantyre, legde u uit dat u daar woonde met Re., en dat u schrik had om naar buiten te gaan (NPO2 p. 22). U zou hem ook niet bij de politie kunnen rapporteren, want dan zou u niet beschermd worden. Het CGVS wijst er anderzijds wel op, dat u sinds uw vertrek uit Mulanje niet meer met uw echtgenoot hebt gesproken. Hoewel hij u beweerdelijk actief zou zoeken, bent u er wel in geslaagd om al die tijd zonder problemen in Blantyre te verblijven. Ook het feit dat u al die tijd niet naar de politie bent

gegaan, is een tegenindicatie voor de vrees die u beweerdelijk koestert ten aanzien van uw echtgenoot. U legde uit dat er bij de politie specifieke victim support units zijn die vrouwen ondersteunen (NPO2 p. 22). Het CGVS vond ook informatie over die Victim Support Units, die focussen op gender gerelateerd geweld, geweld op kinderen, etc. U beweert echter dat deze units niet helpen, en dat ze de vrouw gewoon terug naar hetzelfde huis sturen met haar man. U zou veel vrouwen zo gezien hebben, en artikels hierover gelezen hebben (NPO2 p. 22). U legde in het kader van uw verzoek een aantal artikels neer van zaken van huiselijk geweld en gender-gerelateerd geweld. Uit deze artikels blijkt dat gender-gerelateerd geweld een probleem is in Malawi, maar er wordt ook wel meermaals vermelding gedaan van acties van de polities. De politie arresteerde meneer Gw. voor geweld tegen zijn vrouw (Breaking news:; Police in Phalombe government arrests J.Gw. for injuring his wife), ook advocaat A.S. werd gearresteerd door de politie om die reden (Lawyer A.S. in wife battering saga). H.M. was door het Linglowe High Court veroordeeld tot 14 jaar gevangenisstraf met dwangarbeid voor het grove geweld dat hij pleegde op zijn vrouw. Het CGVS wilt zeker niet de ernst van gender-gerelateerd geweld in Malawi relativeren, maar de artikels die u zelf neerlegde, tonen ook wel aan dat de politie overgaat tot arrestatie en vervolging van de daders. Uw blote bewering dat de politie niets zou doen, wordt dus niet gestaafd aan de hand van de documenten die u zelf neerlegde. Het CGVS voegt hieromtrent ook nog zelf landeninformatie toe. Zo is er in Mulanje een modern Victim Support Unit gebouwd aan het politiekantoor. Dergelijke support support units bieden counselling aan slachtoffers van gender-gerelateerd geweld, verwijzen door naar andere stakeholders, geven advies aan daders van geweld, etc.

Malawi heeft bovendien wetgeving gerelateerd aan gender-gerelateerd geweld: Prevention of Domestic Violence Act, Gender Equality Act, National Gender Policy en het National Action Plan to Combat Gender-Based Violence in Malawi (2014-2020) (Afrobarometer 2021/2022). De focus van het National Action Plan lag op de vijf pijlers: (1) preventie van gender-gerelateerd geweld door de diepere oorzaken aan te pakken en de transformatie van schadelijke sociale normen te bevorderen, (2) bevordering van een systeem dat vroegtijdig geweld identificeert en dus de impact en voortzetting ervan vermindert, (3) creatie van een effectief responsmechanisme ter ondersteuning van de slachtoffers van gender-gerelateerd geweld, (4) coördinatie, implementatie en duurzame financiering van de NAP en (5) Onderzoek, dataverzameling, monitoring en evaluatie. Met een dergelijk actieplan toont de Malawische overheid ook aan dat ze actief bezig zijn met een aanpak van gender-gerelateerd geweld.

Waar de bescherming van de overheid in Malawi niet absoluut is, geen enkele overheid biedt absolute bescherming, is het ook niet dienstig om louter te verklaren dat de politie u niet zou helpen, zonder dat u getracht hebt om beroep te doen op de bescherming van de politie. De vaststelling dat u niet naar de politie bent gegaan, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met uw echtgenoot.”;

(iii) verzoekster reeds in 2018 de kans kreeg om Blantyre te verlaten, doch ervoor koos om nog in Blantyre te blijven:

“Tot slot blijkt uit uw verklaringen ook nog dat u ook niet bijzonder gehaast was om uiteindelijk Blantyre te verlaten. U zou A., de smokkelaarster, al in 2018 gesproken hebben en ze zou u aangeboden hebben om naar Dubai te gaan. Omdat u uw kinderen moest achterlaten, besloot u dan toch maar niet om in te gaan op het aanbod om naar Dubai te gaan (NPO2 p. 8). Ook u schatte uw vrees dan ook niet zo acuut en ernstig in dat u de eerste kans greep die u kreeg om het land te verlaten. U bleef echter nog twee jaar langer in Malawi wonen.”;

(iv) de geboorteakten van verzoeksters kinderen op zich niet van aard zijn om de omstandigheden van haar voorgehouden gedwongen huwelijk met R. aan te tonen:

“U legde twee kopieën van geboortecertificaten neer van uw kinderen Ta. en Tr., waaruit moet blijken dat ze geboren zijn in 2008 en 2015, en dat R.K. hun vader is. Het CGVS merkt ten eerste op dat het niet betwist dat u getrouwd was met R., of dat hij de vader zou zijn van uw kinderen, maar wel de beweerde context en omstandigheden van uw huwelijk. Doordat uw dochter geboren is in 2008, toont u nog niet aan dat u in 2005-2006 gedwongen werd om in het huwelijk te treden met R., , noch bevat het neergelegde document enige informatie betreffende de omstandigheden van uw getrouwd leven. Het feit dat het om fotokopieën gaat, laat het CGVS ook niet toe om de authenticiteit van de documenten na te gaan, fotokopieën zijn immers gemakkelijker te vervalsen. Het CGVS stelt ook vast dat de geboortes van uw dochters schijnbaar pas op 6/2/2020 werden geregistreerd in het register, en niet nadat ze geboren zijn. Ook dit doet vragen rijzen bij de validiteit van deze documenten. Uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt ook dat (bureaucratische) corruptie een probleem is in de overheidsinstellingen in Malawi, en hier wordt ook rekening mee gehouden in de beoordeling van de validiteit van de door u neergelegde geboortecertificaten.”

(v) verzoekster haar voorgehouden vrees ten aanzien van de personen die haar naar Europa hielpen komen niet aannemelijk maakt:

"Bij terugkeer naar Malawi haalde u ook een vrees aan ten aanzien van de personen die u naar Nederland zouden hebben gebracht. U vreest dat G. u misschien zou laten opsluiten in de gevangenis, en dat u gefolterd zou worden.

U gaf wel een andere invulling aan deze vrees in uw verklaringen voor de DVZ en het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u dat de mensenhandelaars vreest omdat ze u het zwijgen willen opleggen als u terugkeert. U weet nu immers welke 'jobs' er wachten in Europa, wat ze doen (vragenlijst). Nergens legde u hier een link met eventuele politieke profielen, maar bij het CGVS verklaarde u dan plots dat G. u zou laten opsluiten en folteren in de gevangenis, of zelfs zou laten vermoorden door de politie (NPO2 p. 16). U zou immers 'bewijzen' hebben die haar carrière beschadigen.

Voor het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat de vrouw die u naar Europa bracht A. genaamd was (NPO2 p. 8). U verklaarde dat u haar echte naam niet kent, en dat u haar wel kon aanwijzen als u een foto van haar zou zien. U gevraagd om te beschrijven wat u weet over mevrouw A., legde u dan uiteindelijk uit dat het enige wat u over haar weet, is dat ze politiek actief is (NPO2 p. 9). U wist niet waar ze woont, en nadat u dat verklaarde vroeg u om een pauze om naar het toilet te gaan. Uw advocaat vroeg de protection officer vervolgens om u nogmaals te wijzen op de vertrouwelijkheid van het dossier. U gaf dan een uitleg over hoe u een documentaire zag op Netflix over mensenhandel, en dat slachtoffers van mensenhandel terug gedeporteerd werden naar Nigeria (NPO2 p. 9). U stuurde er dus op aan dat u om die reden de identiteit van de mensenhandelaar niet zou willen onthullen. U werd tot twee maal toe gewezen op de vertrouwelijkheid van de procedure, en het feit dat deze informatie niet wordt doorgegeven aan mensen van uw land van herkomst. Uiteindelijk legde u uit dat het G.J. is die uw reis geregeld heeft, die tevens actief is in de politiek binnen de partij DPP (NPO2 p. 10). Het CGVS merkt op dat u nooit eerder in uw verklaringen hebt vermeld dat de persoon die u naar Europa bracht, een politieke functie had.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat de omstandigheden die u beschrijft met betrekking tot uw vertrek niet aannemelijk zijn. G.J. zou alles geregeld hebben met betrekking tot uw vertrek: uw paspoort, uw visum, etc. U moest niets doen, echt niets doen (NPO2 p. 7). U verklaart het paspoort in 2019 te hebben verkregen en gevraagd wat u heeft moeten doen, geeft u aan enkel uw geboortecertificaat te hebben moeten geven en dat ze het gewoon bracht (NPO1 p.12). Uit uw visumgegevens blijkt echter wel dat uw paspoort was afgegeven op 04/01/2017 te Malawi. U verklaarde dat u eind 2017 naar Blantyre verhuisde, wat dus betekent dat uw paspoort al was afgegeven op het moment dat u beweerdelijk nog in Mulanje verbleef, waardoor kan worden aangenomen dat u reeds in 2017 een eigen paspoort had, waarmee het visum werd aangevraagd. Bijgevolg is het dan ook niet geloofwaardig dat G. zogenaamd uw paspoort voor u geregeld zou hebben. Daarenboven bent u met een Nederlands Schengenvisum gereisd, dat verwerkt is door de Noorse ambassade in Pretoria. Visumaanvragen verlopen via het VFS kantoor in Lilongwe, waarna de Noorse ambassade in Pretoria deze behandelt. Het VFS kantoor heeft als regel dat u zelf ter plaatse gaat voor uw afspraak, en dat u niemand in de plaats mag sturen. Ook uw biometrische gegevens worden genomen. Ook dit deel van uw reis kan dus niet enkel door G. worden geregeld, u moet hierbij ook betrokken zijn. Dat u verklaart dat u echt niets moest doen, is niet geloofwaardig. U maakt bijgevolg de omstandigheden van uw vertrek uit Malawi niet aannemelijk, waardoor ook de geloofwaardigheid van de geopperde problemen met G.J. op de helling komt te staan.

U beweert dat u beloofd was om in een hotel te komen werken in Europa (waar u bij DVZ nog verklaarde dat u als opdienster zou werken (verklaring DVZ vraag 29)), maar u zou dan nooit concreet uitgelegd hebben gekregen waar u zou werken. Er zou niet gespecificeerd zijn waar u zou werken, in welk hotel, of hoeveel u zou verdienen (NPO2 p. 9). Nog merkwaardiger zou u zelfs niet naar deze informatie gevraagd hebben. U legde uit dat u gewoon naar buiten wilde gaan, naar ergens anders, en dat u wanhopig was. Het CGVS wijst er hieromtrent op dat u ondertussen al 3 jaar in Blantyre zou hebben gewoond, en u dus duidelijk ook niet de grootste haast had om daar te vertrekken. Bovendien had u in 2018 nog het weloverwogen besluit genomen om niet naar Dubai te reizen. Dat u niet meer voorzichtigheid aan de man zou hebben gebracht bij uw effectieve vertrek in 2020 is dus weinig aannemelijk. U beweerde ook dat u niet zou hebben geweten dat vrouwen naar Europa werden gelokt om in de prostitutie te werken, omdat u in Malawi niet erg actief was op sociale media, en een gelimiteerd persoon zou zijn. Het CGVS onderstreept dat u de laatste drie jaren voor uw vertrek wel in de tweede grootste stad van Malawi verbleef. U bent er toch ook in geslaagd om al die tijd daar te overleven, en zogenaamd onder te duiken. Het is niet dienstig om dan aan te halen dat u een zogenaamd gelimiteerd persoon was (NPO2 p. 17).

Ten derde merkt het CGVS op dat u voor de DVZ had verklaard dat u door een man, 'The Man' was opgepikt op de luchthaven in Nederland (verklaring DVZ vraag 35), waar u voor het CGVS verklaarde dat er twee mannen u op de luchthaven oppakten en u meenamen naar een appartement (NPO2 p. 11). U herhaalde de verklaring van een enkelvoudige 'The man' niet meer, maar bleef er bij dat er altijd de twee mannen waren die u hadden meegenomen. Ook over de omstandigheden van uw verblijf kon u maar weinig verklaren. Zo weet u niets over de andere vrouwen die ook aanwezig zouden zijn geweest in het appartement (NPO2 p. 13). Waar u voor de DVZ nog had verklaard dat u gevlucht was uit Amsterdam (vragenlijst), kon u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, in tegenstelling tot het eerste persoonlijk onderhoud, niet vertellen waar u naar werd meegenomen in Nederland, of in welke stad het appartement gelegen was (NPO1 p. 7 en NPO2 p. 11-12). U zou de plek ook gewoon verlaten hebben door op een ochtend de deur uit te wandelen. Hoewel u al meermaals zou hebben aangegeven daar niet te hebben willen zijn en het werk niet te

hebben willen doen, zou u het huis toch hebben mogen verlaten om buiten een wandeling te doen. Uw verklaringen hierover zijn ook niet eensluidend. Het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u te hebben gevraagd of u naar buiten mocht gaan voor een wandeling, waar u toestemming voor kreeg. Het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u naar buiten te zijn gewandeld terwijl de mannen aan het slapen waren (NPO1 en NPO2 p.13). Waar u voor de DVZ nog verklaarde dat u na aankomst in België, twee weken sliep aan het Louizaplein in Brussel alvorens u een verzoek tot internationale bescherming kon doen (verklaring DVZ vraag 31), verklaarde u voor het CGVS dat u een hele tijd in Charleroi in het huis van een taxichauffeur verbleven had (NPO2 p. 14). Ook op het vlak van de omstandigheden van uw vlucht uit Nederland naar België, legde u tegenstrijdige verklaringen af.

Wanneer er gekeken wordt naar de zogenaamde problemen die u zou hebben bij terugkeer naar Malawi omwille van A./G., oordeelt het CGVS dat ook deze niet geloofwaardig zijn. U legde uit dat G. nog met uw vriendin Re. sprak, ze zou vriendelijk tegen haar doen om te horen waar u was. Re. zou dan aan haar vertellen dat ze niets gehoord had van u (NPO II p. 16). U legde uit dat dit begon in januari van 2023, wat dus ook al drie jaar is na uw vertrek uit Nederland. Bovendien had u bij de DVZ in april 2021 het volgende verklaard: "Ik ben gevlucht uit Amsterdam. De vrouw die we Mama noemden kreeg de informatie dat ik weg was. Ze vond Re. en bedreigde haar en mijn kinderen zodat Re. haar informatie zou geven over mij.". U kan niet enerzijds beweren dat Re. al in 2021 bedreigd werd door G., en dan anderzijds beweren dat G. Re. voor het eerst benaderde, op vriendelijke wijze, in januari 2023. Dit is volstrekt tegenstrijdig op vlak van zowel de tijdslijn van de gebeurtenissen als ook de manier waarop Re. benaderd werd. Als G. dan effectief ook pas in 2023 u zou beginnen zoeken zijn bij Re., is dat verder ook enorm laat na uw ontsnapping van haar medewerkers in Nederland. U werd gewezen op het feit dat u initieel verklaarde dat Re. bedreigd werd, en toen verklaarde u plots dat G. haar eerst schrik aanjoeg en daarna misschien haar aanpak veranderde (NPO2 p. 17). Het CGVS ziet dit eerder als een aanpassing van uw verklaringen naargelang de confrontatie, dan een echte verduidelijking van een duidelijke tegenstrijdigheid. Daarenboven is er nog steeds de tegenstrijdigheid met betrekking tot de datum van die eerste contacten/bedreigingen.";

(vi) de door verzoekster voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

"Wat betreft de documenten die u neerlegde, heeft het CGVS de geboorteaktes en de artikels al supra besproken. Uw schoolattest betreft een element dat niet ter discussie staat in deze beslissing, net zoals de foto's van uw kinderen.

Uit de medische documenten blijkt dat u een hysterectomie hebt ondergaan ten gevolge van een postpartum complicatie. Nergens uit de door u neergelegde documenten blijkt dat deze postpartum complicatie veroorzaakt werd door een daad van geweld, noch dat deze veroorzaakt werd door uw echtgenoot R.. Er kan dan ook niet gesteld worden dat dit aantoonde dat u in uw land van herkomst het slachtoffer was van huiselijk geweld. Wat betreft de medische problemen die u eventueel zou ondervinden, dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de bevoegde diensten, op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U legde ook de attesten van somato-psyhopedagoge L.M.D.L. neer. Mevrouw D.L. ziet u vanuit haar functie als psychotherapeute, en is geen psychologe of arts als beroep. De attesten die u van haar neerlegt, worden dan ook bekeken vanuit het opzicht dat ze u ziet als psychotherapeute. Er werd geen diagnose gesteld door een arts of psychiater. Uw psychotherapeute stelde vast dat u van tijd tot tijd symptomen hebt van post-traumatische stress stoornis. In de attesten wordt nergens verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kon worden afgeleid, of waaruit blijkt dat u bijvoorbeeld zou beschikken over geheugenproblemen. De attesten bevatten ook geen informatie over hoe bepaalde symptomen zich zouden manifesteren en de invloed die deze kunnen hebben op het feit of u al dan niet ten volle kan deelnemen aan de procedure. In het attest van 21/04/2023 wordt geopperd dat u lijdt aan traumatische dissociatie. Uit de manier van verwoording blijkt wel dat het hier gaat over een hypothese en wordt niet verduidelijkt op welke onderzoeken en vaststellingen dit gebaseerd is. Op basis van uw verklaringen en de attesten werden wel verdere bijzondere maatregelen genomen om het persoonlijk onderhoud goed te laten verlopen, zoals supra gemotiveerd. Het attest van 6/12/2023 verwijst ook naar de omstandigheden van gedwongen huwelijk, de hysterectomie, en de omstandigheden waarin u naar Europa kwam. Een hulpverlener doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog of psychotherapeut, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

U legde ook communicatie met Comensha en PAG-ASA neer waaruit blijkt dat u met deze instanties contact opnam. Uit deze attesten blijkt verder niet wat de exacte omstandigheden waren waarin u naar Nederland en België kwam, en wat u hieromtrent zou vrezen bij terugkeer naar Malawi.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 05/01/2024. Er werden, met uitzondering van de toevoeging betreffende uw huwelijk in 2012 (zie supra), echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoekster wijst op haar mentale gezondheidstoestand en betoogt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, onvolledigheden en vaagheden kunnen worden verklaard doordat zij concentratie- en geheugenproblemen heeft omwille van de traumatische gebeurtenissen die zij meemaakte, dient erop gewezen dat nergens uit de door verzoekster bijgebrachte attesten inzake haar mentale gezondheidstoestand (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat zij omwille van deze gezondheidstoestand niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming (zie ook *supra*, punt 8.2.). In zoverre in deze attesten verzoeksters vluchtrelaas wordt bevestigd, dient erop gewezen dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit de door verzoekster bijgebrachte attesten blijkt dat de psycholoog zich op verzoeksters verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van haar mentale problemen en wordt enkel gesteld dat verzoekster getraumatiseerd zou zijn geraakt door hetgeen zij stelt te hebben meegemaakt. Hiermee kan echter op zich niet worden besloten dat de door verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek aangehaalde problemen met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster kampt met mentale gezondheidsproblemen, kan immers niet worden uitgesloten dat deze problemen (deels/mede) werden veroorzaakt door andere gebeurtenissen waar verzoekster heden geen (volledig) zicht op biedt. Waar zo bijvoorbeeld blijkt dat verzoeksters baarmoeder werd verwijderd, hetgeen mogelijkwijze een ingrijpende en traumatiserende gebeurtenis was, blijkt uit de voorgelegde attesten niet dat deze ingreep een gevolg is van het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot, waarvan zij volgens haar verklaringen het slachtoffer was. Verder kan in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekster na haar komst naar Europa gedwongen werd in de prostitutie te werken, hetgeen op zich ook reeds een traumatiserende gebeurtenis moet zijn geweest, doch in de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar komst naar Europa en haar verblijf alhier alvorens zij om internationale bescherming verzocht, wat betreft die elementen die mogelijkwijze aanleiding zouden kunnen geven tot het aan haar verlenen van dergelijke bescherming. Aldus kan verzoeksters mentale gezondheidstoestand op zich niet volstaan teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen en/of om te concluderen dat verzoekster heden nood heeft aan internationale bescherming. Voor het overige dient erop gewezen dat verzoekster zich wat betreft eventuele gezondheidsproblemen dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoekster dat zij in 2006 (hoewel zij verderop in haar verzoekschrift meermaals stelt dat dit in 2008 was) traditioneel huwde met haar echtgenoot R. en pas in 2012 officieel huwde waarbij een "*white wedding*" plaatsvond. Zij verwijst hiertoe onder meer naar de Malawische wetgeving met betrekking tot de geboorteaktes die in 2015 werd opgemaakt. Volgens haar blijkt uit deze wetgeving dat ingeval van een kind geboren buiten een huwelijk een formulier NR8 zou voorliggen, terwijl de voorgelegde geboorteaktes van

haar kinderen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 2) een formulier NR9 betreffen, hetgeen volgens haar aantoont dat ook haar in 2008 geboren dochter binnen een huwelijk werd geboren. De Raad stelt evenwel vast dat uit de gegevens, raadpleegbaar via de in het verzoekschrift dienaangaande opgenomen weblink (p. 11), blijkt dat voor iedere aangifte van een geboorte een formulier NR8 moet worden ingevuld (artikel 20), ook indien het een kind betreft dat binnen een huwelijk werd geboren. Indien het kind betreft dat buiten het huwelijk werd geboren, kan dit formulier enkel door de moeder worden ondertekend en, indien de vader zijn vaderschap erkend, tevens door de vader. De geboorteakte zelf wordt steeds in de vorm van een formulier NR9 opgesteld (artikel 26). Dat verzoeksters echtgenoot wordt vermeld in de geboorteaktes van haar beide dochters, telkens een formulier NR9, toont dan ook op zich niet aan dat verzoekster ten tijde van de geboorte van haar oudste dochter in 2008 reeds was gehuwd met R. Voorts kan bezwaarlijk worden ingezien dat verzoekster en R. in 2006/2008 traditioneel zouden huwen en dat dit huwelijk door de Malawische autoriteiten wordt aanvaard bij het opstellen van de geboorteakte van hun oudste dochter, terwijl zij pas in 2012 officieel zouden zijn gehuwd, aangezien het hiermee volstrekt onduidelijk is waarom verzoekster en R. in 2012 na hun traditioneel huwelijk nog een officieel huwelijk zouden dienen aan te gaan. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster en R. in 2006/2008 huwden, doet het geheel van deze vaststellingen eens te meer afbreuk aan de omstandigheden van dit huwelijk en meer bepaald aan het gedwongen karakter ervan.

Dit klemmt des te meer waar verzoekster verwijst naar haar eigen verklaringen over haar huwelijk en meer bepaald naar haar vermelding van een kip en een haan, en dit verbindt met de door haar bijgebrachte informatie over traditionele huwelijken in Malawi (verzoekschrift, stuk 4). Uit deze informatie blijkt immers dat de ceremonie, waarbij een kip en een haan worden uitgewisseld, plaats heeft meerdere maanden of zelfs een à twee jaar voor het eigenlijke huwelijk, dat het een kleurrijke gebeurtenis is, dat de familieleden van de bruidsleden hierbij aanwezig zijn nadat zij aan elkaar werden voorgesteld en dat de bruid hierbij wordt ingelicht over de manier waarop zij zich dient te gedragen teneinde een gelukkige familie te creëren. Verzoekster maakte van deze elementen geen enkele melding toen zij over haar eigen huwelijk werd bevraagd. Dat verzoeksters verklaringen over haar voorgehouden traditioneel huwelijk met R. in 2006/2008 in het licht van de door haar zelf dienaangaande bijgebrachte informatie gebrekkig blijken te zijn, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar voorgestelde omstandigheden van dit huwelijk en met name aan het gedwongen karakter ervan.

Waar verzoekster verder aanvoert dat er in Malawi geen effectieve bescherming tegen gender-gerelateerd geweld bestaat en hiertoe verwijst naar en citeert uit een aantal rapporten (zie verzoekschrift, p. 14-15), wijst de commissaris-generaal er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster zelfs geen poging ondernam om zich op de bescherming van haar nationale autoriteiten te beroepen hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de Malawische autoriteiten wel degelijk stappen ondernemen om bescherming te bieden ingeval van gender-gerelateerd geweld:

“Verwerende partij stelt vast dat de door verzoekende partij geciteerde informatie enerzijds in dezelfde lijn ligt of dezelfde informatie betreft waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en anderzijds van minder recente datum is dan de informatie waarop de commissaris-generaal zijn beslissing heeft gebaseerd. Bijgevolg toont verzoekende partij hiermee geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd onjuist zou zijn of de commissaris-generaal hieruit verkeerde conclusies zou hebben getroffen. Verwerende partij volhardt dan ook in de motivering van de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie blijkt dat, hoewel gender-gerelateerd geweld een probleem is in Malawi, de politie wel degelijk actie onderneemt en overgaat tot arrestatie en vervolging van daders van gender-gerelateerd geweld; dat Malawi bovendien beschikt over wetgeving inzake gender-gerelateerd geweld; dat de Malawische overheid aantoont dat ze actief bezig is met een aanpak van gender-gerelateerd geweld en dat waar de bescherming van de overheid in Malawi niet absoluut is, hetgeen geen enkele overheid overigens kan bieden, de loutere bewering dat de politie verzoekende partij niet zou helpen geenszins volstaat om een gebrek aan nationale bescherming aan te tonen. De vaststelling dat verzoekende partij niet naar de politie is gegaan, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van haar beweerdde problemen met haar echtgenoot. Dezelfde opmerking kan gemaakt worden waar verzoekende partij stelt dat uit verschillende rapporten blijkt dat er sprake is van maatschappelijke tradities waarbij huishoudelijk geweld als normaal wordt gezien. Voorgaande kan evenmin verschonen waarom verzoekende partij besluit haar land van herkomst te verlaten zonder een poging te hebben ondernomen in Malawi bescherming te verkrijgen tegen haar echtgenoot. Verwerende partij wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming en dat het aan de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waarin zij niet slaagt. De verzoekende partij kan zich ook niet verschuilen achter een selectieve lezing van de algemene informatie of algemene verwijzingen naar de aanwezigheid van corruptie om haar gebrek aan initiatief om nationale bescherming te bekomen, te verschonen.”

Deze motivering uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster nog opmerkt dat zij in Blantyre ondergedoken leefde en dat hier niet moeilijk te begrijpen is dat zij niet inging op een eerder voorstel om naar Dubai te verhuizen omdat zij moeite had om haar kinderen achter te laten, komt zij niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing daaromtrent. Hetzelfde geldt voor waar verzoekster haar verklaringen herhaalt betreffende het huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot, waarvan zij stelt het slachtoffer te zijn geworden.

Waar verzoekster verder ingaat op de persoon die haar zou hebben geholpen Malawi te ontvluchten en betoogt dat slachtoffers van mensensmokkel moeilijkheden ondervinden om hierover te spreken, waarbij ook zij door haar advocaat moest worden aangespoord om hierover open kaart te spelen tijdens haar persoonlijk onderhoud, doet zij evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing die tot het besluit nopen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar vlucht uit Malawi en haar vlucht vanuit Nederland naar België (zie *supra*). De informatie die verzoekster betreffende G. bij haar verzoekschrift voegt (stuk 5), betreft louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie en voorgehouden relatie met G. De politieke activiteiten van G. en de corruptieschandalen waarbij zij betrokken was, tonen immers op zich niet aan dat G. verzoekster als mensensmokkelaar uit Malawi heeft helpen vluchten.

Waar verzoekster verder betoogt als volgt:

“Verzoekster bevestigt dat het paspoort volledig door de smokkelaarster geregeld werd.

Dat het dateert van 4 januari 2017 verneemt zij in het kader van de bestreden beslissing, zij heeft zelf niet gelet op de datum van afgifte.

Gezien het profiel van haar smokkelaarster, die een hoge positie bekleedt in de Malawese maatschappij als vice-partijvoorzitter, is het niet ongeloofwaardig dat zij paspoorten verkrijgt zonder dat de persoon zelf aanwezig is, zeker gezien de graad van corruptie in Malawi.

Verzoekster weet ook niet of het paspoort dat aan haar afgeleverd werd een echt paspoort is, of het een vals is met een echt visum erin.

Deze analyse was nodig om het risico in te schatten in geval van terugkeer van verzoekster.”,

dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vaststelt dat verzoekster verklaarde dat zij het paspoort in 2019 had ontvangen, terwijl het reeds op 4 januari 2017, en dus reeds voor verzoeksters voorgehouden verhuis naar Blantyre eind 2017, werd afgegeven. Dat G. omwille van haar politieke rol en de corruptie in Malawi een vals paspoort en/of een vals visum voor haar bewam, is een *post factum* bewering, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster er eerder melding van zou hebben gemaakt wanneer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud over haar reisweg werd bevraagd. Gelet op mogelijke controles tijdens haar reisweg, kan immers worden aangenomen dat verzoekster op de hoogte was van de wijze waarop haar reisdocumenten werden bekomen en wat ze bevatten. Dat verzoekster pas na confrontatie met de bestreden beslissing zou hebben vernomen dat haar paspoort in 2017 werd afgeleverd, is dan ook allerm minst aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar bewering dat G. alles regelde zonder dat zij op de hoogte was. Dit klemmt des te meer daar zij verderop in haar verzoekschrift benadrukt dat zij in persoon naar Lilongwe ging om haar vingerafdrukken te laten nemen teneinde het paspoort te bekomen. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat G.'s invloed zo ver reikte dat zij de ambtenaren van het VFS-kantoor in Lilongwe en/of in de Noorse ambassade in Pretoria zou kunnen omkopen. Gezien het voorgaande, zijn verzoeksters verklaringen over haar paspoort en visum geheel onaannemelijk.

Waar verzoekster verder stelt dat zij dacht dat zij in een hotel moest werken na haar aankomst in Europa, *“zodat zij wel degelijk wist op welke manier zij zou tewerk gesteld worden in Nederland”*, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster zelfs niet heeft gevraagd onder welke omstandigheden (naam hotel, verloning) dit zou zijn. In de door verzoekster geschetste context kan zulks nochtans wel worden verwacht. Verder verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk aanvankelijk dat zij door één man (*“The Man”*) werd opgewacht bij haar aankomst in Nederland (*“Verklaring DVZ”*, verklaring 35), terwijl zij nadien in de vragenlijst en tijdens haar persoonlijke onderhouden sprak over twee mannen. Ook blijkt verzoekster, in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen dat zij naar Amsterdam werd gebracht, tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud niet meer te weten naar waar zij in Nederland werd meegenomen. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar haar verklaringen, afgelegd tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, doet hieraan dan ook geen afbreuk. Dat zij drugs kreeg toegediend, weerhield haar er klaarblijkelijk niet van om aanvankelijk wél te kunnen aangeven dat zij naar Amsterdam werd gebracht. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster in de prostitutie werd gedwongen na haar aankomst in Europa, maken de voorgaande elementen dat zij niet aantoon dat zij omwille van de in het kader van haar vluchtrelaas aangehaalde elementen heden nood zou hebben aan internationale

bescherming. Aangezien verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat zij slachtoffer werd van mensenhandel en/of mensensmokkel, is haar verwijzing in haar verzoekschrift naar de situatie van slachtoffers hiervan in Malawi *in casu* niet relevant.

Verder stelt de commissaris-generaal, mede in het licht van de voorgaande vaststellingen, in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt:

“Verzoekende partij meent wel degelijk in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus nu zij vervolging had te vrezen omwille van haar geslacht en omdat zij behoorde tot de sociale groep van vrouwen die slachtoffer zijn van intra-familiaal geweld enerzijds en vrouwen die slachtoffer zijn van mensensmokkel anderzijds.

Verwerende partij benadrukt dat het desgevallend behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. De verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep immers irrelevant. Uit de vaststellingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld. Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden van haar vertrek uit Malawi waardoor ook de geloofwaardigheid van haar geopperde problemen met Akweno/Grezeldar op de helling komt te staan, er gezien haar vage en tegenstrijdige verklaringen ook geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden van haar vlucht van Nederland naar België en er gezien haar tegenstrijdige verklaringen ook geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering bij terugkeer naar Malawi problemen te kennen omwille van Akweno/Grezeldar. Gezien voorgaande vaststellingen slaagt verzoekende partij er in het verzoekschrift evenmin in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de UNHCR Guidelines, meer bepaald de Guidelines on Internationale Protection n° 7: The application of Articles 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees to victims of trafficking and persons at risk of being trafficked wijst verwerende partij er vooreerst op de richtlijnen van UNHCR, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten, geen bindende kracht hebben in het Belgisch recht. Verzoekende partij kan er zich dan ook niet op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Bovendien blijkt uit voornoemde richtlijnen geenszins dat aan elk slachtoffer een vluchtelingenstatus dient toegekend te worden maar is dit afhankelijk van de individuele omstandigheden zoals uit het citaat in het verzoekschrift eveneens blijkt, “will depend on the particular circumstances of each individual case” (verzoekschrift, p. 22).”

Deze motivering uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar verblijfplaatsen in Malawi en over de leeftijd van haar echtgenoot, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster bij haar aanvullende nota een (slecht leesbare) kopie bijbrengt van haar huwelijksakte, dient vastgesteld dat bij *“Date when celebrated”* een datum in 2013 wordt vermeld. Nochtans verklaarde verzoekster dat zij reeds in 2006/2008 traditioneel huwde met haar echtgenoot R. en dat zij in 2012 ‘officieel’ huwde. Ook vermeldt de akte de datum niet van de dag waarop de *“officiating Minister”* de akte ondertekende. Mede gelet op het feit dat het slechts een slecht leesbare kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk manipuleerbaar is, kan aan dit document dan ook geen bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas toont verzoekster niet aan dat zij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan zij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

10.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Malawi zou hebben gekend.

10.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Malawi actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

10.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Malawi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

13. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER